

[Nøhr.]

saglig Forespørgsel, og det er rigtigt. Socialministerens Redegørelse forleden var efter min Mening simpelt hen et Mønster paa en saglig Besvarelse af et saa vigtigt og samtidig vanskeligt Spørgsmaal som det, vi her drøfter. Det var en særdeles oplysende og interessant Fremstilling af hele Spørgsmaalet om Arbejdsløshedskassernes Administration og Udviklingen af hele Kontrolsystemet inden for Kasserne. Jeg føjer til, at i Virkeligheden var det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Tale i Dag da ogsaa i det store og hele en Anerkendelse af Indholdet af den Redegørelse, som Socialministeren gav.

Mit Parti kan kun være tilfreds med, at Ministeren og Arbejdsdirektoratet har benyttet Lejligheden til at forelægge Rigsdagen og dermed Offentligheden et saa stort og sagligt dokumenteret Materiale om Spørgsmaalet og dermed har givet alle dem, der Landet over tager Del i Drøftelsen af dette Emne, det saglige Grundlag herfor, som man undertiden har haft Indtryk af at nogle har savnet.

Det er sagt — og jeg skal kun lige understrege Rigtigheden heraf —, at Misbrug naturligvis ikke kan undgaaes fuldstændigt inden for Arbejdsløshedskassernes Omraade. Naar Arbejdsløshedskasserne har henimod en halv Million Medlemmer og spænder over en 3—4 Tusinde Afdelinger, der administrerer 70—80 Mill. Kr., saa er det klart — det vil ethvert fornuftigt Menneske paa Forhaand erkende —, at hist og her vil det glippe. Men det Spørgsmaal, som Rigsdagen og Offentligheden — og alle Partier her i Rigsdagen naturligvis ogsaa — er interesserede i, er, om Loven er bygget saadan op og Kontrollen er sat saadan i System, at Misbrugene er indskrænket til det mindst mulige, det vil sige til den Minimumsprocent, som aldrig vil kunne undgaaes, hvor menneskelig Skrøbelighed skal tages med i Betragtning.

Jeg har tidligere haft Lejlighed til at fremhæve her i Rigsdagen, at Bestemmelserne i selve Arbejdsløshedsloven er skarpe og præcise og direkte tager Sigte paa at hindre Misbrug, et saa omhyggeligt Sigte vistnok, som det er muligt at tage. Ikke blot er Risikoen for det enkelte Medlem ved at gøre sig skyldig i Misbrug jo meget betydelig, men Loven er som bekendt ogsaa saaledes affattet, at alle Medlemmerne gøres økonomisk ansvarlige for Misbrugene og derfor er i høj Grad interesserede i, at deres Penge ikke gives ud paa uretmæssig Maade. Det er jo ikke Statens eller Kommunernes

Kasse, der lider Tab ved Misbrugene, men Arbejderne selv, fordi det er dem, der skal dække Tabene.

Jeg tror derfor, man har Lov til at sige, at naar alle lokale Led i Praksis fungerer efter Lovens Forudsætning, saa er Maskineriet fra Lovgivningens Side saa omhyggeligt konstrueret til Forebyggelse af Misbrug, at det i det store og hele vil blive vanskeligt at udbygge det yderligere. Men jeg vil gerne tilføje, at en Betingelse er det naturligvis, at ingen af de Led, som Loven bygger paa, svigter, det vil sige, at ingen af de lokale Administrationsgrene og Myndigheder ser gennem Fingre med ulovlige Forhold. Naar man undertiden — fra Landdistrikterne især — hører Kritik over, at en og anden Drivert undslaar sig ved at tage Arbejde paa Egnen, skønt det har kunnet faas paa de rimelige Vilkaar, som er nævnt i Arbejdsløshedsloven, og i Stedet lever paa Understøttelse, saa er det et Forhold, som Kommunalbestyrelserne og Arbejdsgiverne i Forening er i Stand til at rette, ja, som Loven i Virkeligheden paalægger dem en Pligt til at rette. Den Slags Ting skal man ikke finde sig i. Maaske burde dette Forhold indskærpes over for de lokale Administrationsmyndigheder eller — hvis det er praktisk muligt — et mere fast Samarbejde mellem de lokale Myndigheder etableres, saaledes at det lokale Ansvar understreges. Jeg tror ikke, det er ret mange Tilfælde af den her antydede Art, der forekommer — økonomisk er det sikkert uden nogen væsentlig Betydning —, men den Slags Tilfælde er, hvor de forekommer, ikke desto mindre meget farlige, fordi de svækker Befolkningens Tillid til Loven og derved ogsaa undergraver denne Lovgivning, der i Virkeligheden er af saa stor Værdi for hele den ubemidlede Befolkning.

Hvis man dernæst vil spørge, om i øvrigt Kontrol- og Revisionssystemet, som det i Praksis er udformet, er tilstrækkelig effektivt, saa giver Arbejdsdirektoratets Oplysninger jo den mest udtømmende Fremstilling heraf, som endnu er givet. Jeg hørte med stor Tilfredshed Redegørelsen for den meget stærke Udvidelse af Tilsynet, der administrativt har fundet Sted siden Lovens Vedtagelse. Af de Udvidelser af Tilsyn og Kontrol, der er sket, finder jeg navnlig Grund til at fremhæve Direktoratets direkte Overtagelse af Revisionen, saaledes at man gennem et vist Aaremaal kommer alle Kasserne igennem, og Kasserne altsaa foruden den lokale og autoriserede Revision er Genstand for en særlig kyndig kritisk Revision fra det øverste Tilsyn. Det er for